№. 65. СУББОТА 15 Іюня. 15 Czerwca. SOBOTA №. 65.

ВИЛЕНСКІЙ ВѢСТНИКЪ KURYER WILEŃSKI

ВЫХОДИТЪ по Вторникамъ, Четвергамъ и Субботамъ.

Przedpłata: Roczna: W Wilnie . rs. 10; Z przesyłką. — 12
Półroczna: W Wilnie . — 5; Z przesyłką. — 6

Kwartalna: W Wilnie . — 3; Z przesyłką. — 3 k. 50
Miesięczna . — 1
Za wiersz ze 40 liter ogłoszenia płaci się k. sr. 17.

WYCHODZI we Wtorki, Czwartki i Soboty.

Rok 1863.

СОДЕРЖАНІЕ.

Часть Оффиціальная.

ВИЛЬНО.

ПРЕДЛОЖЕНІЕ Г. ГЕНЕРАЛЪ-ГУБЕРНАТОРА НАЧАЛЬНИКАМЪ ВИЛЕНСКОЙ, КОВЕНСКОЙ, ГРОДНЕНСКОЙ и МИНСКОЙ ГУБЕРНІЙ отъ 13 сего Іюня.

„Получивъ увѣдомленіе объ утвержденіи Высшимъ правительствомъ предположеній моихъ, объ обложеніи недвижимыхъ имуществъ, принадлежащихъ дворянамъ, временнымъ десятипроцентнымъ сборомъ съ получаемаго ими дохода отъ удобныхъ земель—оставшихся въ ихъ непосредственномъ распоряженіи, предлагаю вашему превосходительству, для удобнѣйшаго приведенія въ исполненіе взысканія временнаго сбора съ дворянъ-помѣщиковъ ввѣренной вамъ губерніи, безотлагательно сдѣлать надлежащее распоряженіе, принявъ въ руководство слѣдующія главныя основанія:

1-е) Взиманіе временнаго десятипроцентнаго сбора произвести по уѣздно, по составленнымъ для сего раскладкамъ, со всѣхъ безъ исключенія недвижимыхъ имуществъ принадлежащихъ дворянамъ, чрезъ военныхъ уѣздныхъ начальниковъ и подчиненною имъ земскою полиціею.

2) Для взноса причитающихся, съ владѣльцевъ имѣній, платежей назначить семидневный срокъ. Если же кто либо изъ владѣльцевъ не внесетъ къ назначенному времени слѣдующаго съ него платежа, то предоставить начальникамъ уѣздовъ право подвергнуть, безъ всякаго послабленія продажѣ, имѣющееся въ домѣ и хозяйствѣ таковаго ослушника недвижимое имущество, скотъ, лошадей и хлѣбные запасы.

3) О всѣхъ владѣльцахъ, въ семействахъ коихъ окажутся отлучившіеся безъ вѣсти члены, немедленно доносить мнѣ, дабы я могъ распорядиться объ усиленіи съ нихъ взысканія, сверхъ общаго 10% сбора, такъ какъ такіе владѣльцы оказываются вдвойнѣ виновными въ сравненіи съ прочими.

4) Всѣ собранныя такимъ образомъ суммы военные начальники уѣздовъ должны, по мѣрѣ поступленія, сдавать въ уѣздныя казначейства. Для веденія надлежащей отчетности поступающимъ сборамъ Казначейства и Начальники уѣздовъ должны быть снабжены особыми шнуровыми книгами, а также квитанціями, которыя будутъ выдаваться плательщикамъ, въ удостовѣреніе того, что они своевременно и сполна внесли слѣдующій съ нихъ взносъ.

5) Начальникамъ губерній предоставляется представлять на мое усмотрѣніе о тѣхъ изъ владѣльцевъ недвижимыхъ имуществъ, которые не только на словахъ, но и на самомъ дѣлѣ доказали свою преданность законному правительству и вѣрность данной ими присяги, чтобы я могъ оказать такимъ лицамъ нѣкоторыя облегченія, тѣмъ порядкомъ, въ то время и въ томъ размѣрѣ, которыя я найду найболѣе удобными.

6) Военные начальники уѣздовъ обязаны безотлагательно представлять начальникамъ губерній о всѣхъ имѣніяхъ, которыя, по какому либо случаю, не были внесены по вѣдомости, для составленія по таковымъ имѣніямъ дополнительной раскладки.

Ваше превосходительство не оставите своимъ личнымъ наблюденіемъ способствовать къ скорѣйшему составленію раскладки по уѣздамъ ввѣренной вамъ губерніи, чтобы Высочайше утвержденный съ дворянъ-помѣщиковъ десятипроцентный сборъ могъ быть взысканъ въ самомъ непродолжительномъ времени.“

Подписалъ: Генералъ отъ инфантеріи *Муравьевъ 2-й.*

Ст. Петербургъ, 13 іюня.

ВСЕПОДДАННѢЙШЕЕ ПИСЬМО.

Отъ старооскольскаго городскаго общества, курской губерніи.

„Августѣйшій Монархъ,

„Всемилостивѣйшій ГОСУДАРЬ!

„Съ сердечною радостью читаемъ мы поднесенныя Тебѣ, Великій ГОСУДАРЬ, вѣрноподданнѣйшія письма отъ всѣхъ сословій Твоего Великаго владѣнія. Не отстанемъ отъ нихъ и мы, жители города Стараго-Оскола, курской губерніи.

„Враждебные замыслы завистниковъ благоденствія нашего отечества больно отзываются въ сердцахъ нашихъ, и мы съ негодованіемъ о нихъ слышимъ. Россія, въ теченіе тысячелѣтняго своего существованія, много разъ испытывала бѣдствія; но десница Всемогущаго, осѣняя своею благодатію доблестныхъ вѣнценосцевъ, поставила ее на первую степень величія. ГОСУДАРЬ! мы—тѣ же русскіе, какъ были предки наши, и готовы слѣдовать всюду по указанію Твоему, и все наше есть Твое.

„Прими, Августѣйшій Монархъ! неподдѣльныя, но искреннія чувства Твоихъ вѣрноподданнѣйшихъ жителей города Стараго-Оскола.

„Вашего ИМПЕРАТОРСКАГО ВЕЛИЧЕСТВА вѣрноподданнѣйшіе.“

(Слѣдуютъ подписи).

ТЕЛЕГРАФИЧЕСКІЯ ИЗВѢСТІЯ.

Вильно, 9-го іюня.

Полковникъ Краммеръ, съ отрядомъ изъ 2 ротъ л.-гв. Финляндскаго полка, настигъ и совершенно разсѣялъ, въ болотистомъ лѣсу, въ 4 верстахъ отъ д. Мости (на границѣ Лидскаго уѣзда и Гродненской губерніи), шайку мятежниковъ, во 100 человѣкъ. У насъ тяжело ранены два рядовыхъ.

Отрядъ изъ двухъ ротъ Эстляндскаго полка и конныхъ объѣздчиковъ, подъ командою маіора Тризны, высланный изъ м. Пушенскъ, 7-го іюня, близъ м. Шавкяны *), разбилъ на голову шайку Матушевича въ 500 и шайку Шимкевича во 100 человѣкъ. У мятежниковъ много убитыхъ, плѣнныхъ 4; отбито оружіе, порохъ и лошади. У насъ ранено 4.

Варшава, 10-го іюня.

Подполковникъ Тарасенковъ, выступивъ 2 іюня изъ Калиша, съ 3 ротами, 1 эскадрономъ и 4 орудіями, открылъ на слѣдующее утро, близъ д. Венгловицъ, шайку до 100 чел., большею частію познанскихъ выходцевъ. Мятежники отступали къ Лютму. Отрядъ подполковника Тарасенкова, преслѣдуя ихъ, отбилъ у нихъ обозъ. Между тѣмъ полковникъ Померанцевъ, выступившій изъ Велюня, съ 4 ротами, 50 казаками и 30 объѣздчиками, настигъ, 4-го числа, отступавшую шайку у Улютушова и, послѣ 3-хъ-часоваго боя въ лѣсу, разбилъ ее на голову. Мятежники оставили на мѣстѣ большое множество тѣлъ; подобрано 50 раненыхъ и взято 3 плѣнныхъ. Кромѣ того у нихъ отбито много оружія. Послѣ 5 верстнаго преслѣдованія, остатки шайки совершенно разсѣялись.— Наша потеря ничтожна.

Варшава, 11 іюня.

По извѣстіямъ изъ Галиціи, 20 іюня (н. с.) до 300 мятежниковъ, переправившись черезъ Вислу у Малево, въ Тарновскомъ округѣ, были вскорѣ встрѣчены нашими войсками и въ тотъ же день отброшены за границу съ большимъ урономъ. Австрійскія власти задержали у нихъ 150 человѣкъ, въ числѣ коихъ есть раненые, и отобрали до 100 ружей. Во время поспѣшнаго отступленія изъ нашихъ предѣловъ, при обратной переправѣ, многіе изъ мятежниковъ погибли въ Вислѣ.

Вильно, 11-го іюня.

Полковникъ Скордули, съ отрядомъ изъ 3 ротъ л.-гв. Московскаго полка, при 13 казакахъ, преслѣдуя шайку мятежниковъ, въ числѣ отъ 700 до 800 чел., перешедшую изъ Царства Польскаго близъ м. Берштанъ (**), 9-го числа, въ 5 часовъ утра, переправился черезъ Нѣманъ, и настигнувъ мятежниковъ въ 30 верстахъ отъ м. Олиты (***) близъ мызы Сцецишки, разбилъ ихъ на голову. Шайка разсѣялась. Мятежники потеряли много убитыми, въ плѣнъ взято 3. У насъ убитъ 1 рядовой, раненъ капитанъ Гвяздовскій и 8 нижнихъ чиновъ.

Вильно, того же числа.

Маіоръ Скоробогатовъ, 4 іюня, съ отрядомъ изъ одной роты фельдмаршала князя Кутузова полка, роты 3 стрѣлковаго баталіона и 40 казаковъ, въ 10 верстахъ отъ Лыскова, Волковыскаго уѣзда, открылъ шайку въ 1,000 человѣкъ, разбилъ ее и захватилъ весь лагерь, мятежники оставили на мѣстѣ значительное число тѣлъ. Наша потеря— убитыми 1 офицеръ и 10 солдатъ, ранеными 17. (Рус Ин.)

Встрѣчи нашихъ войскъ съ польскими мятежниками въ послѣднее время большею частію не имѣютъ военнаго значенія. Но одна изъ особенностей теперешняго мятежа поляковъ состоитъ въ томъ, что ихъ революціонная партія систематически извращаетъ всѣ свѣдѣнія, получаемыя съ театра военныхъ дѣйствій, и умышленно распускаетъ слухи, неимѣющіе положительно никакого основанія.

Въ виду этого-то послѣдняго обстоятельства, и чтобы дать своимъ читателямъ возможность самимъ судить о ходѣ польскаго мятежа, редакціей „Русскаго Инвалида“ принято за правило опубликовать безъ замедленія во всеобщее свѣдѣніе всѣ извѣстія, получаемыя какъ оффиціальнымъ, такъ и частнымъ путемъ.

О дѣйствіяхъ войскъ Виленскаго военнаго округа противъ шаекъ мятежниковъ, изъ которыхъ наиболѣе важныя извѣстны уже изъ телеграммъ, опубликованныхъ въ NN. 115, 117 и 120 „Русскаго Инвалида“, получены слѣдующія дополнительныя извѣстія:

Маіоръ фонъ-Кремmеръ, получивъ, 20 мая, въ Вилковискѣ, извѣстіе, что шайка мятежниковъ, подъ предводительствомъ Линкевича, направилась по слонимскому тракту, съ намѣреніемъ соединиться у м. Лыскова съ шайкою эмигранта Онуфрія Духинскаго (прибывшаго изъ Парижа), немедленно выступилъ по этому тракту съ 2 ротами и 20 казаками. Узнавъ на пути, что шайка Линкевича, въ числѣ до 700 чел., потянулась чрезъ м. Устронь къ м. Япинѣ, маіоръ Кремmеръ повернулъ въ этомъ направленіи, и преслѣдуя мятежниковъ по пятамъ, настигъ ихъ, 21 мая, въ $3^1/_2$ часа пополудни, въ Ружанской лѣсной дачѣ, въ участкѣ Погорѣло, Слонимскаго уѣзда. Расположившись здѣсь за небольшимъ ручейкомъ, въ болотистой и лѣсистой мѣстности, мятежники пытались остановить наступленіе отряда; но, въ самомъ непродолжительномъ времени сбитые и опрокинутые на всѣхъ пунктахъ, они обратились въ совершенное бѣгство; преслѣдованіе ихъ продолжалось до семи часовъ вечера, когда мятежники, бросая оружіе и обувь, разбрелись по одиночкѣ въ разныя стороны. Потеря ихъ въ этой стычкѣ убитыми и ранеными должна быть весьма значительна; кромѣ того, войсками отбито много оружія, съѣстные припасы и 6 лошадей.

*) Шавельскаго уѣзда, Ковенской губерніи.
(**) На Нѣманѣ, верстахъ въ 70 къ югу отъ Ковно.
(***) Олита— также на Нѣманѣ, верстахъ въ 40 къ югу отъ Берштанъ.

TREŚĆ

Część Urzędowa.

WILNO.

ZALECENIE DANE PRZEZ PANA JENERAŁ-GUBERNATORA, NACZELNIKOM GUBERNJI WILEŃSKIEJ, KOWIEŃSKIEJ, GRODZIEŃSKIEJ i MINSKIEJ, d. 13 czerwca.

„Otrzymawszy wiadomość, o zatwierdzeniu przez władzę wyższą projektów moich co do obciążenia majątków nieruchomych należących do szlachty, czasowym-dziesięcioprocentowym poborem od wyręczanego przez nich dochodu z gruntów uprawnych pozostałych w ich bezpośredniem posiadaniu, zalecam waszéj Excellencji; celem łatwiejszego wprowadzenia w wykonanie ściągnienia czasowego poboru od szlachty - obywateli powierzonej panu gubernji, uczynić bez odwłoki stosowne rozporządzenie, przyjmując za podstawę następujące główne zasady:

1) Wyręczenie czasowego dziesięcio-procentowego poboru, odbyć powiatami wedle ułożonych na ten cel planów ze wszystkich dóbr nieruchomych, należących do szlachty, a to przez wojennych naczelników powiatowych i podległą im policję ziemską.

2) Na wnoszenie opłat przypadających od właścicieli majątków, naznaczyć termin siedmio-dniowy. Jeżeli zaś ktokolwiek z właścicieli nie uiści w czasie oznaczonym należnéj odeń opłaty, to dać naczelnikom powiatowym prawo wystawiać bez wszelkiéj folgi na sprzedaż znajdujący się w domu i gospodarstwie nieposłusznego majątek nieruchomy, bydło, konie i zapasy zboża.

3) O wszystkich posiadaczach, gdzie się okaże, iż z ich rodziny członkowie opuścili bez wieści miejsce zamieszkania, natychmiast mnie donosić, ażebym mógł rozporządzić się celem zwiększenia od nich opłaty, prócz ogólnego 10% poboru, ponieważ tacy posiadacze okazują się podwójnie winnymi w stosunku do innych.

4) Wszystkie tym sposobem zebrane summy, wojenni naczelnicy powiatowi powinni w miarę wpływów oddawać do kass powiatowych. Dla prowadzenia należnéj rachunkowości wnoszonych poborów, kassy i Naczelnicy powiatowi powinni otrzymać osóbne księgi sznurowe, oraz kwity, które będą wydawane płacącym na dowód, że w czasie właściwym i w zupełności wnieśli przypadające od nich opłaty.

5) Naczelnicy gubernij utrzymują upoważnienie zwracać uwagę moję na tych z pomiędzy posiadaczów dóbr nieruchomych, którzy nietylko słowami, ale nadto i czynem dowiedli swéj przychylności do rządu prawnego i wierności wykonanéj przez nich przysiędze, iżbym mógł takim osobom okazać pewne ulgi według takiego porządku, w takim czasie i w takich rozmiarach, jakie uznam za najdogodniejsze.

6) Wojenni naczelnicy powiatowi powinni bez odwłoki donosić Naczelnikom gubernji o wszystkich dobrach, które z jakiegokolwiek powodu nie były wciągnięte do wiadomości, dla ułożenia rozkładu dodatkowego na te dobra.

Jaśnie wielmożny pan zechcesz swojém osobistém czuwaniem dopomagać do najrychlejszego ułożenia rozkładu opłat powiatami w powierzonéj Wam gubernji, ażeby Najwyżéj zatwierdzony od szlachty-obywateli dziesięcio-procentowy pobór mógł być wyręczony w jak najkrótszym czasie.“

Podpisano: Jenerał piechoty Murawjew 2-gi.

St.-Petersburg 10 czerwca.

NAJPODDANNIEJSZE PISMO.

Od gminy miejskiéj staro-oskolskiéj, w gubernji kurskiéj.

„Najdostojniejszy MONARCHO!

„Najmiłościwszy CESARZU!

„Z serdeczną radością czytamy złożone Ci, Wielki Monarcho, pisma wiernopoddańcze od wszystkich stanów Twego rozległego państwa. Nie pozostaniemy w tyle i my, mieszkańcy miasta Starego-Oskołu w gubernji kurskiéj.

Nieprzyjacielskie zamiary zazdrośników pomyślności naszéj ojczyzny, odzywają się boleśnie w naszych sercach, i my z oburzeniem o nich słyszymy. Rossja, w ciągu tysiącletniego swego istnienia, doznawała nieraz nieszczęść; lecz prawica Wszechmocnego, zasłaniając swą łaską walecznych Monarchów, postawiła ją na najwyższym stopniu potęgi. Monarcho! Jesteśmy tymiż samymi rossjanami, jakimi byli przodkowie nasi i gotowiśmy iść wszędzie na Twój rozkaz, a wszystko co posiadamy jest Twojem.

Przyjm Najdostojniejszy Monarcho! nie zmyślone, lecz szczere uczucia Twoich najwierniejszych poddanych, mieszkańców miasta Starego-Oskoła.

WASZEJ CESARSKIEJ MOŚCI najwierniejsi poddani.“

(Następują podpisy).

WIADOMOŚCI TELEGRAFICZNE.

Wilno 9-go czerwca.

Półkownik Krammer z oddziałem z 2 rot l. gw. finlandzkiego pułku napadł i zupełnie rozpędził w błotnistym lesie, o 4 wiorsty od w. Mosty (na granicy lidzkiego p-tu i gub. grodzieńskiéj) 100 powstańców. W wojsku 2 szeregowców ciężko ranionych.

Oddział z 2 rot estlandzkiego pułku i konnych objezczyków pod dowództwem majora Tryzny wysłany z m. Puszensk, 7-go czewca, koło Szawkian (szawelskiego p-tu) rozbił na głowę bandę Matuszewicza z 500 ludzi i bandę Szymkiewicza ze 100 ludzi. U powstańców dużo zabitych, jeńców 4; odebrano broń, proch i konie. W wojsku raniono 4.

Warszawa 10-go czerwca.

Podpułk. Tarasenkow, wyszedłszy 2 czerwca z Kalisza, z 3 rotami, 1 szwadronem i 4 działami, nazajutrz odkrył koło w. Węgłowic 600 powstańców po większéj części poznańczyków. Powstańcy cofali się do Lutmy. Oddział Tarasenkowa przy ściąganiu ich odbił obóz. Tymczasem pułk. Pomerancow, wyszedłszy z Wielunia z 4 rotami, 50 kozakami i 30 objezczykami napadł 4-go cofającą się bandę pod Ulutuszowem, i po 3-godzinnéj walce w lesie rozbił ją na głowę. Powstańcy zostawili na miejscu wielką liczbę trupów, zebrano 50 rannych, i 3 jeńców. Prócz tego odebrano im wiele broni. Po pięciowiorstowém ściganiu, resztki bandy pierzchnęły. Strata w wojsku nieznacząca.

Warszawa, 11 czerwca.

Podług wiadomości z Galicji 20 czerwca n. s. koło 300 powstańców przeprawiwszy się przez Wisłę pod Maniowem w tarnowskim okręgu, zostali napadnięci przez wojska i tegoż samego dnia odparci z wielką stratą za granicę. Władze austryjackie ujęły z nich 150, w liczbie których są ranni i odebrały 100 karabinów. W czasie śpiesznego cofania się, przy odwrótném przeprawieniu się przez Wisłę, wielu z nich potonęło.

Wilno 11 czerwca.

Półkownik Skorduli z 3-ma rotami lejb-gw. moskiewskiego półku przy 13 kozakach, ścigając od 700 do 800 powstańców przybyłych z Królestwa Polskiego koło m. Birsztany, dnia 9-go o godz. 5-éj z rana, przeprawił się przez Niemen i napadłszy powstańców o 30 wiorst od Olity **) koło dworu Sceciszki rozbił ich na głowę. Banda pierzchnęła, straciwszy wiele zabitych i 3 jeńców. W wojsku zabity jeden szeregowy, raniony kapitan Gwiazdowski i 8 żołnierzy.

Wilno tegoż dnia.

Major Skorobohatow, 4-go czerwca, z jedną rotą feldmarszałka księcia Kutuzowa półku, jedną rotą 3-go batalјonu strzelców i 40 kozakami, o 10 wiorst od Łyskowa powiatu wołkowyskiego odkrył bandę z 1000 ludzi, rozbił ją i zabrał cały obóz; powstańcy zostawili na miejscu wielką liczbę trupów. W wojsku zabity jeden oficer i 10 żołnierzy, ranionych 17. (Inw. Ross.)

Potyczki wojsk naszych z powstańcami ostatniemi czasy niemają znaczenia wojennego. Lecz jedną z charakterystycznych cech obecnego powstania polskiego, jest ta, iż partja rewolucyjna systematycznie przekręca wszystkie wiadomości z placu boju, i umyślnie rozgłasza bezzasadne wieści.

Ze względu na to ostatnie, i aby dać możebność swym czytelnikom samym sądzić o postępie powstania redakcja „Inwalida rossyjskiego“ postanowiła ogłaszać niezwłócznie wszystkie wiadomości tak urzędowe jako też i prywatne.

O działaniu wojsk wileńskiego wojennego okręgu, z których ważniejsze były już podane w telegramach uprzednich tejże gazety, otrzymano następujące dodatkowe wiadomości.

Major von Kremmer, dowiedziawszy się 20-go maja w Wołkowysku, iż banda Lenkiewicza poszła słonimskim traktem, chcąc połączyć się pod Łyskowem z bandą emigranta Onufrego Duchińskiego (z Paryża), niezwłócznie ruszył tamtędy z 2 rotami i 20 kozakami. Dowiedziawszy się po drodze, iż Linkiewicz z 700 ludźmi poszedł przez m. Ustroń ku m. Japinie maj. Kremmer napadł ich 21 maja o $3^1/_2$ godzinie po południu w Rużańskim lesie w ucząstku Pogorzele p-tu słonimskiego. Rozlokowawszy się w błotnistéj pozycji nad ruczajem, powstańcy chcieli zatrzymać oddział, lecz wkrótce wyparci ztamtąd musieli uciekać. Ścigano ich do 7 godziny tak, iż porzucawszy nareszcie broń, powstańcy pojedyńczo rozbiegli się w rozmaite strony. Strata ich w zabitych i rannych powinna być bardzo wielka, prócz tego wojsko odebrało wiele broni, produktów i 6 koni.

*) Nad Niemnem koło 70 wiorst od Kowna.
**) Nad Niemnem o 40 wiorst od Birsztan.

Противъ значительной шайки мятежниковъ, появившейся у станціи Моловидъ (на брестскомъ шоссе, въ Слонимскомъ уѣздѣ), направлены были, 21-го мая, изъ Слонима, подъ начальствомъ артиллеріи подполковника Булгарина, 3 роты Староингерманландскаго полка, при 4-хъ орудіяхъ и 30 артиллерійстахъ, посаженныхъ на лошадей. При выходѣ отряда на шоссе у д. Ямышинъ, замѣченъ былъ пикетъ мятежниковъ, которые, сдѣлавъ залпъ, тотчасъ же скрылись; главное же ихъ скопищѣ расположено было у с. Моловидъ въ трудно-доступныхъ болотахъ и совершенно скрытое весьма густымъ лѣсомъ. 22-го мая подполковникъ Булгаринъ аттаковалъ шайку; мятежники упорно защищались до самаго вечера и нашъ отрядъ долженъ былъ отойти назадъ. Съ прибытіемъ на другой день 2-хъ ротъ изъ Несвижа подъ начальствомъ маіора Рябова, подполковникъ Булгаринъ предполагалъ еще разъ атаковать мятежниковъ, но послѣдніе, понеся большую потерю наканунѣ, оставили свой притонъ и, раздѣлясь на мелкія партіи, потянулись къ пинскимъ и березскимъ лѣсамъ и къ г. Слуцку. Шайка эта состояла приблизительно изъ двухъ тысячъ человѣкъ и была подъ предводительствомъ Ленкевича и ксендза Лукашевича; на мѣстѣ ея притона войсками найдено было 200 штукъ старинныхъ ружей; потеря въ нашемъ отрядѣ состояла изъ 9 убитыхъ и 40 раненыхъ.

Для преслѣдованія ея направлены были двѣ колонны: 3 роты и 20 казаковъ, подъ начальствомъ маіора Скоробогатова изъ Картузъ-Березы въ направленіи къ ст. Чемеламъ и оттуда далѣе на большую Пинскую дорогу, $2\frac{1}{2}$ роты и 40 казаковъ подъ начальствомъ капитана Пищемукова въ направленіи къ Пяскамъ и оттуда чрезъ Хомскъ къ Дрогичину. Послѣдняя колонна настигла партію въ 400 человѣкъ въ лѣсахъ за селеніемъ Серадовымъ, въ 6-ти верстахъ по направленію къ Пяскамъ, и послѣ довольно упорной $1\frac{1}{2}$ часовой схватки, сбратила мятежниковъ въ бѣгство; преслѣдованіе ихъ продолжалось на разстояніи 3-хъ верстъ. Мятежники оставили на мѣстѣ 4 тѣла, сверхъ того у нихъ взято 3 человѣка въ плѣнъ. Съ нашей стороны убито 2 и ранено 13. Колонна же маіора Скоробогатова 27 мая настигла и разбила на голову въ 12-ти верстахъ отъ станціи Моловидъ главную партію мятежниковъ подъ предводительствомъ Ленкевича и Лукашевича; преслѣдованіе разбитой шайки продолжалось на протяженіи 20-ти верстъ. Мятежники бросили 14 тѣлъ; 2 взято въ плѣнъ; число же погибшихъ въ вязкихъ болотахъ неизвѣсто; съ нашей стороны потерь не было. Въ д. Туховичахъ войсками взяты еще 3 мятежника, изъ которыхъ одинъ завѣдывалъ продовольствіемъ шайки; по показанію его, шайка голодаетъ и бросилась въ разсыпную, съ намѣреніемъ разбрестись по домамъ. Маіоръ Скоробогатовъ, видя невозможность переловить мятежниковъ, разбѣжавшихся по одиночкѣ, занялъ деревни Туховичи, Кулики, Гутту, Заполье и Добромыслъ, дабы лишить ихъ возможности сообщаться изъ лѣсу съ окрестною мѣстностью и препятствовать подвозу съѣстныхъ припасовъ.

Изъ Ковенской губерніи доносятъ, что шайка ксендза Мацкевича, разбитая 25 мая въ Цитовянскихъ лѣсахъ, преслѣдуется отрядами, высланными изъ м. Шахова и изъ г. Шавли.

Полковникъ Теннеръ, двигаясь въ сѣверо-западной части Вилькомірскаго уѣзда съ своимъ отрядомъ (двѣ роты л.-гв. павловскаго полка, ½ эскадронъ гвардейскихъ драгунъ и ½ эскадронъ казаковъ) нѣсколькими колоннами, совершенно очистилъ отъ шаекъ лѣса: Ланскій, Роговскій и Трашкунскій, и потомъ прошелъ по разнымъ направленіямъ пространство между дорогою изъ Вилькоміра въ Поневѣжъ и селеніями: Межишки, Субочь, Сурдечи и Вишинты до лѣваго берега р. Свѣнты.

Шайка Гасперовича, бывшая Альбертова, послѣ дѣла полковника Михайловскаго, бродившая къ сѣверу отъ Трашкунскаго лѣса, 31 мая, въ 10 часовъ вечера, настигнута была у фольварка Вошокяны и послѣ кавалерійской стычки преслѣдована до 11 часовъ утра слѣдующаго дня, до берега р. Свѣнты; съ нашей стороны легко раненъ 1 драгунъ; мятежники оставили на мѣстѣ стычки 6 тѣлъ.

Таковы всѣ сколько нибудь замѣчательныя стычки, происходившія во второй половинѣ мая въ губерніяхъ: Гродненской и Ковенской. Что касается до губерніи Виленской, то кромѣ извѣстій, сообщенныхъ въ телеграммахъ, былъ слѣдующій случай.

31-го мая, въ лѣсу близъ дер. Рудники, Виленскаго уѣзда, рота л.-гв. Финляндскаго полка, подъ начальствомъ поручика Вилькена, настигла шайку изъ 90 чел. въ притонѣ, устроенномъ среди лѣса; послѣ получасовой перестрѣлки, рота выбила мятежниковъ изъ притона и преслѣдовала ихъ на протяженіи трехъ верстъ. У мятежниковъ убито на мѣстѣ 15 человѣкъ; въ оставленномъ ими притонѣ взято 2 лошади, оружіе, порохъ, съѣстные припасы и кузница. У насъ легко раненъ 1 рядовой. (Рус. Инв.)

Въ прибавл. къ „Вит. Губ. Вѣд.“ находимъ слѣдующія подробности по дѣлу Леона Платера: Динабургскій помѣщикъ графъ Леонъ *Платеръ*, собравъ шайку мятежниковъ изъ сосѣднихъ дворянъ и состоявшей при немъ прислуги, засѣлъ съ нею, 13-го минувшаго апрѣля, скрытно въ лѣсу близъ м. Креславки, по обѣимъ сторонамъ большой дороги, по которой былъ направленъ транспортъ съ оружіемъ изъ Динабурга въ Дисну, подъ небольшимъ военнымъ конвоемъ. Когда транспортъ этотъ вошелъ въ лѣсъ, то внезапно, съ обѣихъ сторонъ дороги, изъ лѣсу былъ сдѣланъ мятежниками залпъ, при чемъ убито три конвойныхъ рядовыхъ и ранены смертельно одинъ рядовой и одинъ крестьянинъ, бывшій возчикомъ телѣги съ оружіемъ. Послѣ того мятежники, въ числѣ 60 человѣкъ, бросились на транспортъ, при которомъ оставалось только 5 человѣкъ рядовыхъ, забрали ихъ въ плѣнъ и разграбили оружіе. Крестьяне сосѣднихъ селеній, услышавъ выстрѣлы, собрались немедленно огромными толпами, бросились въ погоню за мятежниками и, окруживъ ихъ со всѣхъ сторонъ, отбили оружіе и большую часть мятежниковъ забрали въ плѣнъ, въ томъ числѣ и предводителя шайки, графа Леона *Платера;* при этомъ шесть крестьянъ были ранены.

За противозаконные поступки эти, мятежникъ Леонъ *Платеръ* былъ сужденъ полевымъ военнымъ судомъ при динабургскомъ ордонансъ-гаузѣ и, по приговору суда, 27-го мая, въ 11 часовъ утра, разстрѣлянъ, при многочисленномъ стеченіи народа.

Соучастники Леона *Платера* въ нападеніи на транспортъ съ оружіемъ, изъ коихъ нѣкоторые увлечены были ложнымъ приглашеніемъ на лосиную охоту, но потомъ приняли участіе въ грабежѣ оружія и убійствѣ конвойныхъ, были тоже суждены полевымъ военнымъ судомъ и приговорены, дворяне: Михаилъ *Пачинскій*, Августинъ *Гржибовскій*, однодворецъ Томашъ *Цытовичъ*, и вольноотпущенный Юзефъ *Заблоцкій*, по лишеніи всѣхъ правъ состоянія,— къ ссылкѣ въ каторжную работу на заводахъ *на четыре года;* крестьяне Антонъ *Панасевичъ* и Иванъ *Бауръ*, по лишеніи личныхъ правъ и преимуществъ,— къ отдачѣ въ арестанскія роты граждансkаго вѣдомства *на три года.* Дворяне Брониславъ *Червинскій*, Іосифъ *Василевскій*, Иванъ *Вишневскій*, Иванъ *Войно*, Людвигъ *Нетецкій*, однодворцы Иванъ *Пашкевичъ*, Егоръ *Мацкевичъ*, по лишеніи первыхъ четырехъ дворянскаго достоинства, а послѣднихъ всѣхъ правъ къ отысканію дворянства— къ опредѣленію на службу рядовыми въ войска отдѣльнаго оренбургскаго корпуса, всѣ безъ выслуги. Дворянинъ *Матерно*— къ ссылкѣ на жительство въ пермскую губернію. (Сѣв. Поч.)

Ея Императорское Высочество, Великая Княгиня Екатерина Михайловна, въ среду, 5-го сего іюня, благополучно разрѣшилась отъ бремени сыномъ. (Сѣв. Поч.)

Въ Московскихъ вѣдомостяхъ въ N 127 напечатано:

На патріотическомъ обѣдѣ, данномъ въ воскресенье, 9-го іюня, въ московскомъ англійскомъ клубѣ, былъ между прочимъ провозглашенъ тостъ за генерала отъ инфантеріи М. Н. Муравьева, о чемъ тотчасъ же сообщено ему телеграммой отъ распорядителей обѣда. На другой день получена изъ Вильна слѣдующая отвѣтная депеша:

„Поздно ночью, получивъ депешу, не могъ тогда же отвѣчать. Искренно благодарю за сочувствіе и оказанное вниманіе: оно для меня истинная награда. Здѣшній край, древнее русское достояніе, оскверненъ крамолами католическаго духовенства и меньшинства населенія, ибо весь народъ за насъ, безъ различія вѣроисповѣданія. Съ помощію Божіею и при содѣйствіи доблестнаго воинства нашего надѣюсь подавить мятежъ. Сочувствіе Россіи удесятеритъ наши силы.

„*Генералъ отъ инфантеріи Муравьевъ.*“

Przeciw wielkiéj bandzie, która się ukazała pod Małowidami (na szose brzeskiem, w p-cie słonimskim) posłano 21 maja ze Słonima pod dowództwem podpułk. Bułharyna 3 roty z 4 działami i 30 artyllerzystów konno. Przy wyjściu oddziału na szosse koło w. Jamyszyn, postrzeżono pikietę powstańców, którzy dawszy ognia, natychmiast ukryli się, główne zaś ich zbiorowisko znadowało się pod Małowidami w niedostępném błocie i zakryte lasem. 22 maja podp. Bułharyn atakował bandę, powstańcy uporczywie bronili się do wieczora, i oddział zmuszony był odejść napowrót. Za przybyciem 2 rot z Nieświeża pod dowództwem maj. Riabowa, podpułkownik Bułharyn chciał jeszcze raz atakować powstańców, lecz ci będąc pobici wczoraj, zostawili swe siedlisko, i podzieliwszy się na drobne partje poszli ku pińskim i bereskim lasom i do Słucka. Banda ta składała się z blisko 1000 ludzi i była pod dowództwem Lenkiewicza i księdza Łukaszewicza; na obozowisku znaleziono 200 sztuk staréj broni; strata w wojsku składała się z 9 zabitych i 40 rannych.

Dla ścigania ich posłano 2 kolumny: 3 roty i 20 kozaków pod dowództwem maj. Skorobohatowa z Kartuskiej Berrezy w kierunku do stacji Czemioły, a z tamtąd daléj na pińską drogę, $2\frac{1}{2}$ roty i 40 kozaków pod dowództwem kapitana Piszczemukowa, w kierunku ku Piaskom i ztamtąd przez Chomsk ku Drohiczynowi. Ostatnia kolumna napadła partję z 400 ludzi w lasach za w. Sieradowem o 6 wiorst od Piaskow i po $1\frac{1}{2}$ godzinnéj utarczce, rozpędziła zupełnie powstańców. Ściganie trwało przez 3 wiorsty. Powstańcy zostawili na miejscu 4 trupów, prócz tego zabrano 3 jeńców. W wojsku zabito i raniono 13. Kolumna zaś maj. Skorobohatowa 27 maja napadła i rozbiła na głowę o 12 wiorst od Małowid głównę partję Lenkiewicza i Łukaszewicza. Ścigano rozbitych powstańców przez 20 wiorst. Powstańcy rzucili 14 trupów, 2 wzięto w niewolę; liczba zaś zginionych w błotach niewiadoma. W wojsku straty niebyło. We wsi Tuchowiczach wojska zabrały jeszcze 3 powstańców, z których jeden zarządzał żywnością bandy; według zeznań jego, banda cierpi głód i rzuciła się w rozsypkę, chcąc rozejść się do domów. Major Skorobohatow, widząc niepodobieństwo połowić powstańców, którzy pojedyńczo rozbiegli się, zajął wsie Tuchowicze, Kuliki, Hutę, Zapole i Dobromyśl, aby pozbawić ich możności komunikować się z lasu z okolicami i przeszkodzić podwozowi żywności.

Z gub. kowieńskiéj donoszą, iż banda księdza Mackiewicza, rozbita 25 maja w lasach Citowiańskich, ścigana jest przez oddziały wysłane z m. Szachowa i z Szawel.

Pułkownik Tenner, idąc na północo-zachod p-tu wiłkomirskiego z oddziałem (2 roty pawłowskiego pułku, ½ szwadronu gwardyjskich dragonów i ½ szwadronu kozaków) kilką kolumnami zupełnie oczyścił od band lasy Łański, Rogowski i Traszkuński, później przeszedł w rozmaitych kierunkach przestrzeń między drogą z Wiłkomierza do Poniewieża i wsiami Mierzyszki, Subocz Surdecze i Wirzynty do lewego brzego rz. Swiętéj.

Banda Gasperowicza, uprzednio Alberta po rozprawie z pułkownikiem Michajłowskim, która znajdowała się na północ od Traszkuńskiego lasu, 31 maja, o 10 godzinie wieczorem napadnięta została koło folwarku Woszokiany i po utarczce z kawalerją ścigana do 11 godziny nazajutrz do brzegu rz. Świętéj; ze strony wojska 1 dragon lekko ranny; powstańcy zostawili na placu boju 6 trupów.

Takie są nieco ważniejsze utarczki, które miały miejsce w drugiéj połowie maja w gubernjach: grodzieńskiéj i kowieńskiéj. Co się tycze gubernji wileńskiéj, to oprócz wiadomości podanych w telegramach, był następujący wypadek.

31 maja, w lesie koło w. Rudniki w wileńskim powiecie, rota lejb-gw. finlandzkiego półku pod dowództwem porucznika Wilkena napadła bandę z 90 ludzi w siedlisku pośród lasu. Po półgodzinnéj utarczce, rota wyparła powstańców z siedliska i ścigała ich przez 3 wiorsty. U powstańców zabito na miejscu 15; w porzuconém przez nich siedlisku wzięto 2 koni, broń, proch, produkta i kuźnię. W wojsku raniony lekko 1 szeregowiec. (Inw. ross.)

— W dodatku do „Witeb. gub. wiad.“ znajdujemy następujące szczegóły w sprawie Leona hr. Platera: Dynaburski obywatel Leon hr. Plater, zebrawszy bandę z sąsiedniéj szlachty i swoich sług, zasiadł z nią 13 kwietnia w lesie koło m: Kresławki z obu stron wielkiéj drogi, którą szedł transport z bronią z Dynaburga do Dzisny pod małą eskortą wojskową. Kiedy transport ten wszedł do lasu, wtedy z obu stron drogi dano wystrzały, przy czém zabito 3 żołnierzy i raniono 1 żołnierza i 1 włościanina, który wiózł broń. Potém 60 powstańców rzuciło się na transport, przy którym było tylko 5 szeregowców, zabrali ich w niewolę i zrabowali broń. Włościanie sąsiednich wsi usłyszawszy wystrzały, zebrali się wielkiemi tłumami i ruszyli w pogoń, a otoczywszy ich ze wszech stron, odebrali broń i większą część powstańców zabrali w niewolę, w téj liczbie dowódcę bandy Leona hr. Platera, przy czém 6 włościan zostało ranionych.

Za te przeciwne prawu postępki Leon hr. Plater został sądzony podług doraźnego sądu kryminalnego, przy dynaburskim ordonanshauzie i wyrokiem sądu 27 maja o godzinie 11 éj z rana rozstrzelany przy licznem zgromadzeniu ludu.

Wspólnicy Leona Platera w napadzie na transport broni, z których niektórzy byli pociągnięci fałszywém wezwaniem na polowanie na łosie, a potém przyjęli udział w rabunku broni i zabójstwie eskorty, zostali też sądzeni według doraźnego sądu i skazani, szlachta: Michał Paczyński, Augustyn Grzybowski, jednodworzec Tomasz Cytowicz, i wolny człowiek Józef Zabłocki, po pozbawieniu wszystkich praw stanu—na zesłanie do ciężkich robót na cztéry lata; włościanie Antoni Panasewicz i Jan Baur, po pozbawieniu praw osobistych i przywilejów, na zesłanie do rot aresztanckich cywilnych na trzy lata. Szlachta: Bronisław Czerwiński, Józef Wasilewski, Jan Wiszniewski, Jan Wojno, Ludwig Niecieck i; jednodworcy Jan Paszkiewicz, Grzegorz Mackiewicz, po pozbawieniu pierwszych cztérech szlachectwa, a ostatnich—wszystkich praw do poszukiwania szlachectwa— na służbę prostymi żołnierzami do wojsk oddzielnego orenburskiego korpusu, wszyscy bez wysługi. Szlachcic Materno— na zamieszkanie do gubernji permskiéj. (Pocz. półn.)

Jéj Cesarska Wysokość, Wielka Księżna Katarzyna Michałówna, we środę 5-go bież. czerwca szczęśliwie powiła syna. (P. półn.)

— W „Moskiewskich Wiadomościach“ N. 127 wydrukowano:

Na patryotycznym obiedzie, danym w niedzielę 9 czerwca, w moskiewskim angielskim klubie, wniesiony był w liczbie innych toast za zdrowie jenerała piechoty M. N. Murawjewa, o czém natychmiast przesłany został telegramm od zawiadujących obiadem. Na drugi dzień otrzymana została w odpowiedź z Wilna następna depesza:

„Późno w nocy otrzymawszy depeszę, nie mogłem zaraz odpowiedzieć. Serdecznie dziękuję za okazane współczucie i uwagę; — one są dla mnie prawdziwą nagrodą. Kraj tutejszy, starożytne ruskie dziedzictwo, znieważony knowaniami katolickiego duchowieństwa i mniejszości ludności, gdyż cały lud jest za nami bez różnicy wyznania. Przy pomocy Bożéj i przy pomocy walecznego wojska naszego spodziewam się stłumić rokosz. Współczucie Rossji powiększy w dziesięciornasób nasze siły.

„Jenerał piechoty Murawjew.“

IZABELLA.

PRZEZ PANIĄ WOOD

(Przekład z angielskiego.)

(Dalszy ciąg, ob. N. 64)

XLIII.

Panna Lucy w czémś wykroczyła; Barbara ją ukarała, zamykając na cały dzień w dziecinnym pokoju o chlebie i wodzie. W tym dniu w East-Line był proszony obiad i dla tego pani Carlisle ubierała się w swoim buduarze. Miała na sobie strojną jedwabną suknię, na głowie ponsowe kwiaty tylko co zerwane w oranżerji. Barbara już była ubraną, gdy weszła do niéj pani Win, prosząc przebaczenia dla Lucy i ażeby jéj wolno było ubrać się i wyjść do gości.

— Zanadto ją pani pieścisz; mnie się zdaje, że nie odważysz się pani nigdy jéj ukarać; ależ nie można przebaczać dziecku uchybień.

— Lucy żałuje swego postępku i przyrzeka być nadal ze wszystkiemi delikatną. Biedna zalewa się łzami.

— Ona płacze nie ze skruchy, a dla tego, że nie pozwoliłam jéj wyjść do gości — odparła Barbara.

— Proszę przebacz jéj pani — prosiła nauczycielka.

— Pomyślę, zobaczę. Ale moja pani Win— oto złamałam tę prześliczną broszkę, czyż nieprawda, jaka to szkoda?

— Mam massę, którą można to skleić— rzekła Izabella, oglądając podane kawałki.

— Bądź łaskawa, sklej pani! — zawołała Barbara, a potém śmiejąc się dodała:—niech i tak będzie, ażeby przypodobać się pani i zachęcić do téj roboty, przebaczam Lucy. Pani Win poszła do siebie na górę po massę i zaraz zaczęła sklejać.

— Broszę tę — mówiła Barbara, — kupił Carlisle dla swéj pierwszéj żony, wkrótce po ich przyjeździe po ślubie do Londynu. Izabella raz ją złamała i tak sztucznie skleiła, że nie mogłam tego zauważać; dziś tylko powiedziała mi Joice, że to już było raz złamane. Jednak ręce twoje pani Win tak drżą, że wątpię czy będziesz mogła skleić. Co pani jest?

W saméj rzeczy nauczycielka drżała i bladła; przypomniała jak w tym samym pokoju spadła ze stołu ta broszka, jak to ją wówczas zmartwiło, że podarunek męża stłukł się na części, i jak ją Carlisle pocieszał czułemi pocałunkami. Tylko co z ust jéj nie wymknęły się te nieostróżne słowa: „złamano było tu, gdzie gałązka łączy się z kwiatkiem.“

— Wbiegłam i zeszłam zanadto prędko ze schodów i dla tego drżę cała i nie mogę się uspokoić.

W téj chwili Carlisle otworzył drzwi i zawołał żonę.—Barbara wkrótce wróciła. Oczy jéj były zapłakane. Izabella zapytała ją o przyczynę.

— Carlisle powiedział mi, iż wszyscy przekonani są o niewinności brata mego. Lord Mount-Severn sam był obecnym w sądzie i upewniał, że przestępcy sami się wydali. Zgodzisz się pani Win, że nie można nie zapłakać z radości. Teraz niema najmniejszéj wątpliwości o zbrodni Lewisona, ale udział Otwaja Betela zostaje jeszcze nierozjaśnionym. Zresztą obaj przestępcy skazani na proces. Afi, którą podejrzewano, że uciekła z Garem, cały czas była z Lewisonem. Sama się przyznała. Carlisle nie chciał mnie opowiedzieć szczegółów jéj zeznania. Powoli odkrywa się przestępstwo jedno za drugiém. Mnie żal Carlisla dla tego, że w tym procesie, dzięki Izabelli, najwięcéj ucierpi jego miłość własna. Ale temu zaradzić nie można; dla niego i dla lorda Mount-Severn, będzie to bardzo drażliwem. I kogoż to ona przeniosła nad swojego męża i dzieci! i dla kogoż ich opuściła! Teraz on jest okropnie poniżonym!... Zapewne— dodała Barbara z dumą— że Carlisle jest jednym z tych szlachetnych ludzi, których prowadzenie się żony nie może zhańbić, nie może poniżyć w oczach świata!

Okropnie brzmiały te słowa w uszach pani Win. Można sobie wyobrazić co w téj chwili cierpiała. Ze schyloną głową i spuszczonemi oczami zbierała i kleiła złamane cząstki.

Ale nagle dał się słyszeć turkot podjeżdżającego powozu. Barbara pośpieszyła do bawialnego pokoju, zostawując nieszczęśliwą Izabellę w walce ze zranioném sercem. Nic, prócz ciężkiego doświadczenia, nic, oprócz mąk i wyrzutów sumienia! Kiedyż się to skończy? Od czasu jak Izabella postanowiła wrócić do East-Line jako nauczycielka, sama siebie skazała na takie gorzkie próby.

Goście się zjechali. Niestawało tylko sędziego Gar z żoną; był cierpiącym i przysłał oznajmić, że nie będzie. Jeżeli wykrycie zbrodni tak silnie wstrzęsło ledi Izabellę, to w pewnym stopniu dotknęło ono i jego. W całéj okolicy dowiedziano się o niewinności Ryszarda. Syn jego niewinny, a tymczasem ojciec tak okropnie i po barbarzyńsku z nim postępował.

Mieszkańcy East-Line nie mogli zapomnieć jego samowoli i okrucieństwa, dziś zapewne oskarżą starca, a sędzia Gar cenił opinję publiczną. Miłość dla syna, którą chciał zagłuszyć i zamienić nienawiścią, znowu się odezwała w jego zimném sercu. Sumienie zaczęło dręczyć staruszka, ale upor i jakaś niewczesna miłość własna, niepozwalały mu przyznać się, że postąpił niesprawiedliwie. Sędzia Gar był typem tych ojców, którzy wśród swojéj rodziny przybierają postać nieograniczonych panów, w rodzaju sułtana tureckiego.

Goście będący w East-Line na obiedzie rozjechali się o północy. W domu Carlisla wszystko było pogrążone w śnie głębokim, gdy nagle dał się słyszeć dzwonek u drzwi głównych. Wilson pierwsza zerwała się z łóżka i wysunęła głowę przez okno.

— Co takiego? czy nie pożar?

Trzeba dodać, że Wilson okropnie lękała się pożarów i często trwożyła dom cały, upewniając, że czuć smaleniznę.

— Czy pożar?—powtórzyła Wilson.

— Tak — odpowiedział męzki głos na ulicy.

Dość było tego, ażeby Wilson straciła przytomność. Chwyciła syna Barbary na jedną rękę, małego Archibalda syna Izabelli na drugą i pobiegła na korytarz z krzykiem: „pożar, pożar, pożar!“

Najprzód wpadła do pokoju Wiljama i ściągnęła chorego chłopczyka z łóżka, potém wbiegła do pokoju Lucy i ją porwała, a później otwierając drzwi do pokoju pani Win rozpaczliwym głosem zawołała: „pożar!“ i pobiegła daléj.

Z czworgiem dzieci Wilson bez ceremonji wbiegła do sypialnego pokoju Carlislów. Dzieci, przelęknione krzykiem niańki i silnem dzwonieniem w przedpokoju, rozpłakały się.

Pani Win sądząc, że przynajmniéj połowa domu już się spaliła, zarzuciła na prędce szal i wbiegła też do pokoju Carlislów, za nią szła przerażona Joice. Wilson krzyczała ciągle przeraźliwie „pożar!“ i upewniała, że wszyscy się spalą. Biedna Barbara przelękniona okropnym krzykiem w jednym kaftaniku wybiegła na korytarz. Carlisle tylko zachował przytomność; naprędce się ubrał i poszedł za żoną. Widząc, że schody całe, zrozumiał, że niema czego się śpieszyć. Jasny blask księżyca oświecał ściany, ale innego światła ani w pokoju ani na dworze widać nie było. Jednak niespokój w domu trwał ciągle i wszyscy otaczający Carlisla krzyczeli w niebogłosy.

W téj chwili nagle dało się słyszeć dzwonienie u głównych drzwi, silniejsze i dłuższe niż pierwiéj. Carlisle otworzył okno i zapytał kto dzwoni.

— Pan Gar zachorował— wołał Jostre, służący sędziego.— Pani Gar przysłała mnie po pana i panią Barbarę. Śpiesz się pan, jeżeli chcesz go zastać żywego.

Carlisle zamknął okno. Zaczął podejrzewać, że pożar skończył się na strachu.

— Kto ci powiedział o pożarze?— zapytał u Wilson.

— Ten sam człowiek, który dzwonił do drzwi; chwała Bogu, że uratowałam dzieci.

Carlisle rozgniewał się na Wilson, że cały dom rozbudziła dla próżnego strachu. Lękał się o żonę, dla któréj w obecném położeniu każde przelęknienie mogło być szkodliwem. Barbara blada i drżąca tuliła się z trwogą do męża, pytając go, czy mogą się uratować? Ten starał się ją upewnić, że pożaru wcale nie było i że to omyłka Wilson— wszystkim zaś kazał iść spać.

— A ty Wilson — dodał Carlisle — nim ci przyjdzie chętka trwożyć cały dom, upewnij się naprzód, czy w rzeczy saméj jest niebezpieczeństwo.

(Dalszy ciąg nastąpi.)

OD REDAKCJI.

Kurjer Wileński

w drugiem półroczu roku 1863 wychodzić będzie w téj saméj formie, układzie i treści.

Po skończeniu powieści pani Wood, bezzwłócznie drukować będziemy przekład utworu znanego angielskiego pisarza *Karola Seelsfielda*, p. t. *Bob Rock*, powieść na tle zwyczajów i życia mieszkańców Texasu.

CENA GAZETY:

W Wilnie: półroczna od 1 lipca do 1 stycznia rsr. . . 5.
Z przesyłką — . . 6.
W Wilnie: kwartalna od 1 lipca do 1 października rsr. 3.
Z przesyłką . . . — 3 k. 50.
Miesięcznie . . . . . — 1.

Ponieważ w wielu miejscach urzędy pocztowe przyjmują już przesyłki pieniężne, upraszamy przeto o rychłe odesłanie zaległych należności za upłynione kwartały.

DEPESZE TELEGRAFICZNE.

BERLIN, sóbota 20 czerwca wieczorem. Dziś w ministerstwie spraw zagranicznych zamieniono między p. von Bismarck i p. Nothomb posłem belgijskim ratyfikacje traktatu handlowego między Prusami i Belgją dnia 28 marca. Warunki traktatu poczną więc obowiązywać od dnia 1 lipca.

LONDYN, sóbota 20 czerwca wieczorem. Wiadomości z New-Yorku z dnia 12 czerwca zaprzeczają wieści, podług któréj jenerał Lee miał opuścić Fredericksburg.

Jedna dywizja wojska związkowego przeprawiła się dnia 9 przez Rappahannock pod Beverleyford, gdzie miała utarczkę trwającą przez cały dzień z wojskiem jenerała Stuart. Za otrzymaniem przezeń posiłków, związkowi nazad przeprawili się przez rzekę.

Powszechnie sądzą, że jenerał Lee wkrótce rozpocznie działać zaczepnie.

W Pensylwanji czynią się wielkie przygotowania do obrony tego Stanu.

Położenie rzeczy pod Wicksburgiem nieodmieniło się do dnia 8 czerwca.

Według wiadomości z Meksyku, Francuzi w pochodzie do Mexico przybyli do Cholula.

WIEDEŃ, sóbota 20 czerwca. Dziennik „Korrespondencja powszechna" donosi z Korfu, z dnia 14 czerwca o przygotowaniach czynionych na przyjęcie nowego króla greckiego, pozwalających wnosić o dłuższym jego pobycie na téj wyspie, a może i o obraniu tam stolicy. Główna pobudka tego kroku króla Jerzego może stąd wypływać, że przyzwoitość niepozwala mu zamieszkać w pałacu królewskim w Atenach, dopóki dynastja bawarska nie zrzecze się praw własności.

WIEDEŃ, niedziela 21 czerwca. Profesor Hasner prezes izby poselskiéj, został mianowany prezydentem komitetu oświecenia narodowego.

Komissja adresowa izby poselskiéj postanowiła wspomnieć w projekcie adresu o sprawie polskiéj i pochwalić zgodę Austrji z państwami zachodniemi. Adres nie uczyni żadnéj wzmianki o sprawie niemieckiéj.

LONDYN, sóbota 20 czerwca wieczorem. Lord Russel otrzymał wczoraj z Teheranu pod dniem 11 czerwca, urzędową wiadomość o zdobyciu Heratu przez Dost-Mohameda.

KONSTANTYNOPOL, niedziela 21 czerwca. Dost-Mohamed umarł, oblegając Herat.

Znacznie powiększono załogi tureckie na brzegach Adrjatyku z powodu zamyślanego zamachu przez Skanderbega w Albanji. Wystawa przemysłowa w Konstantynopolu będzie zamknięta 16 lipca.

TRIEST, poniedziałek 22 czerwca. Donoszą z Korfu z dnia 18, że wczoraj wysoki lord komisarz urzędowie oznajmił połączenie wysp Jońskich z Grecją. Odśpiewano z tego powodu dnia 18 hymn „Ciebie Boże chwalimy" i miasto było oświecone.

BRUKSELLA, poniedziałek 22 czerwca. Król Leopold przyjął wczoraj na posłuchaniu pełnomocników brazylijskiego i angielskiego. Król wręczył im swój wyrok polubowny przychylny dla Brazylji.

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE.

— WEŁNA.—Gaz. Warsz. pod dniem 15 czerwca pisze co następuje: W piątek otwarte zostały wagi do przeważenia wełny na jarmark dostawionéj, lecz dopiéro onegdaj właściwie czynne być zaczęły. Pierwsze partje, które dostarczono, pochodziły z dóbr Przesławice (pow. i gub. Warszawska) p, Leonarda Czarnockiego i ze wsi Łubice (pow. i gub. jak wyżéj) p. Władysława Rudnickiego. Na wagach przed ratuszem, na placu Krasińskich, i w bankowym składzie przeważono do wieczora w sóbotę ogółem 5,191 pudów. Znaczniejsze partje były: z Pawłowéj Woli pana Marcinowskiego, (gubernja Radomska) pudów 114; z Woli Rustowskiéj pana Młockiego pudów 62 (gubernja Warszawska); z Błotnicy (gubernja Radomska) pana Pawłowskiego, z Sulgostowa (gubernja Radomska) pana Tytusa Swidzińskiego, z Uleńca (gubernja Warszawska) pana Dominika Zielińskiego. Partje wyższe nad 100 pudów: z Pass, Starożeb (pani Anieli Bromirskiéj), Woli Pękoszewskiéj (pana Górskiego), Radzynia (pana Szlubowskiego), Janowca, Czeládzia, Nosowa (p. Wężyka Józefa), Planty (p. Malhomme), Ryk, Opinogóry, Czemiernik, Błędowa, Konstantynowa (hr. Aleksandrowicza), Sarnowa i t. d. Dziś znaczne partje są spodziewane. Utrzymują niektórzy, że jarmark tegoroczny wyrówna co do ilości dostawianéj wełny zeszłorocznemu, a może go i przewyższy. Widziano na placu kilku kupców zagranicznych. Małe sprzedaże już się odbyły. Cen dla producentów spodziewają się dobrych; wiemy o jednéj partji wełny, za nabycie któréj dawano po 8 talarów wyżéj nad ceny zeszłoroczne, ale i na tę się nie zgodzono; prawda, że ślicznie myta. Czekać jednak trzeba co do cen na rozwinięcie się jarmarku. Na placu targowym (Krasińskim), w dwóch szopach mieszczą się tryki z dóbr Boża Wola, p. Potza i z Serok p. Halperta; w pierwszéj jest na sprzedaż sztuk 34 od 160 do 800 złot pol. wszystko roczniaki z lutego i marca; w drugiéj sztuk 52, w cenie od 150 do 1,000 złp., kilka już sprzedano, wszystkie prawie dwuletnie, parę tylko jarlaków czyli roczniaków. Dziś jarmark rozpoczyna się. W Wrocławiu dowóz wełny wynosi 79,500 centnarów, t. j. o 500 więcéj jak w roku zeszłym. Oprócz kupców o których pisaliśmy, byli z Niderlandów. Na Poznański jarmark dowóz wynosił 18,000 centnarów; ceny poznańskie odpowiadały wrocławskim, o których już donieśliśmy.

— ŻEGLUGA PO WIŚLE.—Zarząd żeglugi parowéj donosi, że z powodu nadzwyczaj nizkiego stanu wody na rzece Wiśle, jazdę passażerską tak po górnéj, jak i po dolnéj Wiśle wstrzymano do przyboru tejże wody.

— WYSTAWA ZJEDNOCZONYCH STOLARZÓW WARSZAWSKICH. Od czasu jak skład mebli zjednoczonych stolarzów warszawskich, (ulica Królewska, pałac dawniéj hrabiów Łubieńskich) otwartym został t. j. od d. 12 stycznia r. b., 42-ch majstrów po dzień 6 b. m. umieściło tu 885 szuk wyrobów swoich, w wartości złp. 82,436 gr. 20; sprzedano sztuk 132 za złp. 6,832. Widzimy z tego, że jak na początek stan spółki zadawalniająco się przedstawia i w przyszłości niewątpliwie więcéj się rozwinie. Jakoż z uwagi, że lokal spółki okazał się za szczupły na dostawiane wyroby, zarząd zniewolony został przybrać jeszcze dwa pokoje. Warto bo też choćby dla obejrzenia tylko zwiedzić tę wystawę robót, przyczyniających się tyle do wygody lub upięknienia mieszkań. Wybór mebli jest wielki, ceny umiarkowane, a wykończenie ich staranne. (G. W.)

— POSIEDZENIE TOWARZYSTWA WZAJEMNYCH UBEZPIECZEŃ OD OGNIA W KRAKOWIE. Na ogólném zgromadzeniu członków Towarzystwa wzajemnych od ognia ubezpieczeń, po zagajeniu posiedzenia przez prezesa rady nadzorczéj i odczytaniu sprawozdania z czynności rady nadzorczéj, jeden z dyrektorów odczytał sprawozdanie z czynności dyrekcji. Dyrekcja z uwagi, że fundusz rezerwowy w końcu roku 1-go 42,528 złr. 77 centów wynoszący, wrócił w końcu roku drugiego do 104,693 złr. 23 cent., z uwagi, że właściwym celem funduszu rezerwowego powinno być, aby w nim znajdował się zasiłek na nieszczęśliwe lata, z tych tedy i innych powodów wniosła, aby niedobór z drugiego roku, wynoszący 13,147 złr. 52 c., z funduszu rezerwowego pokrytym został. Sprawozdanie dyrekcji przedstawiło pomiędzy innemi niektóre wydatniejsze różnice między dwoma ubiegłemi laty; i tak: W 1-szym roku wydano polis 8,111. W 2-gim roku 16,547, więcéj o 8,436. W 1-ym roku było zabezpieczonych wartości 31,793,570 złr. W 2-gim roku było ich 72,423,506, więcéj o 40,629,939 złr. Zestawienie tych cyfr wskazuje ogromny wzrost Towarzystwa, lecz stosunek przychodów i rozchodów wskazuje jak rok ten był nieszczęśliwy. Drugi rok, powiada sprawozdanie, zamykamy z małą stratą, lecz silnéj podstawy naszéj instytucji dowodzi ta okoliczność, że już w drugim roku istnienia potrafiło przetrwać rok tak nieszczęśliwy a własnemi i bieżącemi funduszami pokryć tak ogromne szkody i tém ugruntować wiarę w trwałość, siłę i pewność instytucji, któréj stanowczą rękojmię stanowi 100,000 złr. funduszu rezerwowego i 116,000 złr przeniesionéj na rok następny pożyczki. Wszystkie likwidacje, w ilości 345, a w wartości 307,860 złr. 37 c. we właściwym czasie uskutecznione zostały i żadna z winy dyrekcji Towarzystwa w zawieszeniu bez potrzeby nie zostawała; rachunek wprawdzie wykazuje 21,838 złr. 30 c. zachowane na 23 szkód nieuregulowanych, lecz z tych po zamknięciu ksiąg 30 kwietnia, 16 zostały wypłacone, 2 nie odebrane z powodu braku upoważnienia do odbioru, a względem 5 dochodzenie sądowe zarządzone było. Dyrekcja uważa za najważniejszy swój obowiązek szybkie wynagrodzenie szkód. Przypominając, że Towarzystwo o własnych siłach, bez żadnego zasiłku i funduszu powstało, sprawozdanie dyrekcji kończy się powtórzeniem przekonania, w przeszłym roku wyrażonego, że spokojnie w przyszłość spoglądać może. (G. W.)

—FUNDACJA DOBROCZYNNA Z 1808 r. Piszą z Krakowa dnia 5-go czerwca: W tych dniach zatwierdzoną została fundacja Jana Niedźwieckiego z Podlipiec, który w r. 1808 zapisał był 5,000 złp. na utrzymanie czterech sierot katolickich z Podlipiec i wychowanie ich w miejscowéj szkole. Kapitał ten w skutku redukcji monety austryjackiéj w roku 1808, zeszedł do kwoty 525 złr. waluty wiedeńskiéj, co czyniło złr. 210 monety konwencyjnéj, a zatém nie wystarczało nawet na utrzymanie jednéj sieroty. Dopiero więc w 1859 r. zapadło postanowienie, aby procent od tego kapitału doliczać do tegoż kapitału, dopóki nie utworzy się fundusz w papierach publicznych dochodzący nominalnéj wartości 400 waluty austryjackiéj, aby z procentu utrzymywać jedną sierotę, co teraz ma być wprowadzone w życie. (G. W.)

— OMNIBUSY Z PUSZKĄ DLA BIEDNYCH W WARSZAWIE. Pan Glechkiewicz zaprowadził w Warszawie 4 omnibusy jednokonne, kursujące od domu niegdyś Petyskusa, przez ulicę Czystą do 3-ch Krzyży i zadeklarował odstąpić na ubogich pod opieką warszawskiego Towarzystwa Dobroczynności zostających, po 5 od sta od dochodu z powyższych pojazdów, czyli po pół grosza od osoby płacącéj za kurs 10 groszy. Zażądał przeto na ten cel od tegoż Towarzystwa 4-ch skarbonek, w które woźnica od każdéj osoby płacącéj za kurs jazdy, obowiązany jest włożyć jedną markę. Sposób taki obok kontrolli, która zależeć będzie od zwrócenia uwagi passażerów na rzetelność woźnicy, zapewnia nadto dochód instytucji ubogich. (G. W.)

— BRACTWO SODALISÓW W SANDOMIERZU. Tak jak w wielu innych miejscach, tak i w Sadomierzu ludność tamtejsza wszelkich stanów gorliwy wzięła udział w odnowioném bractwie Sodalisów, które tak szeroko, przy prostéj a gorącéj wierze naszych przodków, po ziemi polskiéj było rozszerzone. Na miejsce zwykłych nabożeństw bractwa wybrano kapliczkę św. Barbary, wystawioną po lewéj stronie katedralnéj nawy przez biskupa Goltmana. Bractwo sprawiło potrzebne do tego przybory i nie opuszcza żadnego święta ku czci patronki swojéj. Prócz tego, zamierza ono założyć w Sandomierzu sklep ubogich, na wzór istniejących w Radomiu i Kielcach. (G. W.)

— Piszą z KRAKOWA pod dniem 2 czerwca: Dotychczasowy proboszcz przy kościele św. Piotra, ksiądz Henryk Matzke został mianowany kanonikiem katedralnym. Kapłan ten, który przy upięknieniu i odnowieniu wspomnionego kościoła wielkie położył zasługi i głównie przyczynił się do liczniejszego udziału publiczności w nabożeństwach majowych, powszechnie jest żałowany przez swych dawnych parafjan i pobożnych. Administrator części tutejszéj dyecezji biskup in part. infid. ks. Gałecki do nadzoru nad zarządem funduszów kościoła archiprezbyterjaalnego P. Marji, wyznaczył kanonika tarnowskiego, professora teologji, ks. Wilczka. Kraków został także podzielony na dwa dekanaty, z których północny powierzony został kanonikowi Serafinowi Piątkowskiemu, a południowy nowomianowanemu ks. kanonikowi Matzke.— Pierwszy numer zapowiedzianéj tu „Kroniki" wyjdzie w poniedziałek 8 czerwca i zawsze będzie wychodził w tym dniu tygodnia, dla tego, że wtedy nie wychodzą inne pisma perjodyczne codzienne. Jednym z głównych współpracowników tego tygodnika ma być podobno znany pisarz Józef Dzierzkowski, będący jednocześnie współredaktorem „Niewiasty."

— W BRZEGOWIE, w powiecie Bytomskim w Pruskim Szlązku, żył człowiek, któremu od lat kilku poraziło lewe ramię wraz z ręką tak, że zupełnie stracił władzę. Niedawno temu spał ten biedny kaleka na strychu, mając jak zwykle martwą ręką pod sobą. Tymczasem nastała wielka burza. Zbudzony gwałtowném wstrząśnieniem w całém ciele, ujrzał cały strych oświecony błyskawicami, poczém nastąpiły najstraszliwsze grzmoty; wstaje on z miejsca, na którém leżał a w tém spada mu nieco martwa ręka. Probuje podnieść ją do góry i spostrzega, że ramieniem i ręką dowolnie ruszać może, chociaż jeszcze tylko powoli. Jest nadzieja, że wkrótce zupełną odzyska władzę, bo coraz więcéj czuje życia i siły w ramieniu i ręku.

— KSIĄŻKA DO NABOŻEŃSTWA, ZATWIERDZONA PRZEZ Ś. P. ARCYBISKUPA A. M. FIJAŁKOWSKIEGO. Dobra książka do modlitwy, to wierny a spokojny towarzysz chrześcijański wśród burz życia. Książki takie przechodziły nieraz w spadku z ojców na wnuków i były szanowane w rodzinach jako relikwjarze. Dziś, gdy nauka czytania tak szybko się rozszerza, a pobożność nie przestaje być tradycyjną naszą cnotą, mnożą się więc i książki do modlitwy, zastosowane nawet do pojęcia różnego wykształcenia i stanów. Obecnie mamy przed sobą piękne wydanie książki do nabożeństwa dla wszystkich katolików, zatwierdzonéj przez najprzewielebniejszego arcybiskupa warszawskiego ś. p. A. Fijałkowskiego. Świątobliwy ten starzec przejrzał troskliwém okiem ten zbiór obszerny i uznał go godnym przyjacielem wszystkich katolików. To daje mu już powagę. Rozglądając się zaś w nim, każdy spostrzeże prostotę obok wielkiéj wzniosłości myśli, pełność jakiéj wymaga obrządek nabożeństwa katolickiego. Wydanie to staraniem Gebethnera i Wolffa uskutecznione w Lipsku, ozdobione jest pięknym portretem zmarłego arcybiskupa. (G. W)

— Pomnik WALEREGO ŁOZIŃSKIEGO: Piszą ze Lwowa pod d. 5 czerwca. Na cmentarzu Łyczakowskim, tym tutejszym pięknym ogrodzie milczenia, wznosi się od kilku dni nowy pomnik. Jest to grobowiec ś.p. Walerego Łozińskiego. Zbliżając się do niewielkiego pagórka w części cmentarza najodleglejszéj od miasta, poznać go można od razu po oryginalnych kształtach, odróżniających go od reszty pomników sąsiednich. Medaljon znajdujący się poniżéj uwieńczonego szczytu słabe daje wyobrażenie o zewnętrznéj postaci zmarłego; pod medaljonem umieszczona jest lutnia wraz z piórem i wawrzynem, jako też i tarcza z napisem czarnym na białym piaskowcu, oznacza bliżéj osobę i zawód jego. Obok widać na pół rozwiniętą kartę, na niéj u góry napis czerwony: „Szlachcic chodaczkowy. Zaklęty dwór. Czarny Matwij." Po obu bokach sarkofagu, którego przednią część zasłania tarcza, znajduje się wieniec z nieśmiertelników. Cały pomnik dłóta p. Perier, wyciosany jest z białego piaskowca. Pomnik ten w szczegółach jest nadzwyczaj starannie i pięknie wykończony i zarys ogółu piękny, lecz gdyby był cokolwiek wyższy, wieleby na tém zyskał. W pracowni tutejszego rzeźbiarza p. Pawła Entele, znajduje się inne tego rodzaju dzieło, będące już na ukończeniu, a mianowicie pomnik ś. p. jenerała Józefa D. Materjał ten sam jak w pierwszym pomniku, to jest to biały piaskowiec, rozmiary tylko znacznie większe, lecz oddany już w naturalnéj wielkości. Funduszu na ten pomnik, który stanie na cmentarzu Łypaczewskim, tam gdzie spoczywają zwłoki starego wojaka, dostarczyły składki obywatelskie. (G. W.)

— S. p. ALFONS CZAJKOWSKI, b. oficer b. wojsk polskich, przeniósł się do wieczności w Sieradzu. Urodził się dnia 5-go lipca 1795 roku w Warszawie. Dnia 12 września 1810 r. wszedł w służbę wojskową, jako żołnierz, do 1-go półku piechoty wojska Księstwa Warszawskiego; w następnym roku awansował na podoficera a w r. 1815 umieszczony w 3 półku strzelców pieszych wojsk Królestwa Polskiego, jako podchorąży. Pierwszy stopień oficerski t. j. podporucznika, otrzymał w r. 1816 15 maja. W r. 1821 był adjutantem polowym przy jenerale brygady Cichockim, dowódcy brygady 3-éj w dywizji 1-éj piechoty a w r. 1828 przeznaczony na takiegoż adjutanta przy jenerale Pawłowskim, dowódcy 2-éj brygady 1-éj dywizji piechoty. Odbył kampanję w r. 1812; znajdował się w bitwie pod Berezyną, w d. 29 listopada t. r. stoczonéj, w któréj wzięty do niewoli, pozostawał w niéj do d. 14 kwietnia 1814 r. (G. W.)

— KASSY WSPARCIA LEKARZY I APTEKARZY W WARSZAWIE. Podług ogłoszonego w Pamiętniku lekarskim sprawozdania z r. 1862 z obrótu funduszów kass wsparcia dla lekarzy i aptekarzy, oraz wdów i sierot biednych po nich pozostałych, podajemy następujące szczegóły: Uczęstników, którzy w r. 1862 wnieśli do kassy wsparcia składki terminowe, lub też ofiary jednorazowe, było w ogóle 326, a mianowicie: lekarzy wszelkiego stopnia 316, farmaceutów 5, osób nielekarskich 5, od których wpłynęło: a) Ofiar jednorazowych rs. 242 k. 95. b) Składek terminowych rs. 2,068 k. 65. Doliczając do tego: c) Procenta od kapitałów hipotecznie lokowanych rs. 387. d) Procenta od listów zastawnych rs. 387. e) Składki z góry przez niektórych członków wniesione na poczet należności za r. 1363 rs. 55 k. 34. f) Nadpłaty drobne przez członków bez porachunku wniesione przy płaceniu składek rs. 6 k. 30. Ogół wpływu wynosił rs. 3,147 k. 24. Na mocy ustawy kassy wsparcia, wpływy przez tęż kassę otrzymane do dwóch odnoszą się funduszów, a mianowicie: 1) Funduszu nieruchomego czyli żelaznego, który lokuje się na nieruchomościach w Warszawie hypotecznie, a prowizje od niego zaliczają się na fundusz ruchomy; i 2) Funduszu ruchomego, przeznaczonego na wsparcia w dwóch terminach półrocznych, to jest w miesiącach czerwcu i grudniu każdego roku, a w razie nagłéj potrzeby i częściéj udzielane. W r. 1862 fundusz żelazny wynosił w ogóle rs. 8112 k. $74\frac{1}{2}$. Fundusz zaś ruchomy rs. 2027 k. $52\frac{1}{2}$. Potrącając z tego wydatki w r. 1862 dopełnione, a wynoszące w ogóle rs. 1874 kr. 62, pozostaje na r. 1863 remanent w ilości rs. 152 k. $90\frac{1}{2}$. Wsparcia w ciągu r. 1862 udzielono: 5 lekarzom podupadłym; 33 wdowom po lekarzach pozostałym; żonie lekarza dotkniętego obłąkaniem umysłu i zostającego w szpitalu; 3 córkom po lekarzach w zupełném sieroctwie zostającym; przy względzie na położenie osób lub rodzin, ilość dzieci wychowania potrzebujących i t. p. Doświadczenie pięcioletnie, jako też corocznie drukiem ogłaszane sprawozdania przekonywają o coraz większéj potrzebie i pożytku dla kraju téj instytucji, a najwięcéj może udowadnia to znaczna liczba wdów i sierot po lekarzach pozostałych, przez kassę tę wspieranych. Jest między niemi wiele takich, których mężowie i ojcowie przed parą zaledwie laty sami nieśli ofiary do kassy, niespodziewając się, że w tak krótkim przeciągu czasu, rodziny po nich pozostałe potrzebować będą tegoż samego grosza, na najpierwsze potrzeby życia. Z ogłoszonego niedawno drukiem w oddzielnéj broszurze Ogólnego sprawozdania z obrótu i stanu kassy wsparcia podupadłych farmaceutów z roku 1860, 1861 i 1862 wyjmujemy główniejsze dane: Uczęstników, którzy w ciągu lat 1860, 1861 i 1862 zasilali kassę wsparcia podupadłych farmaceutów jednorazowemi ofiarami i składkami stałemi, było w ogóle 429, a mianowicie: farmaceutów 416, lekarz 1, i osób niefarmaceutycznych 12. Wpływy w ciągu ubiegłych lat trzech wyniosły w ogóle summę rs. 4904 kr. 17. Wydano zaś na wsparcia: W r. 1860 osobom 3 rs. 75, w 1861 8 osobom 472 r. 50 k. w 1862 r. 11 r. 685. Czyli razem r. 1232 k. 50. Na potrzeby administracji wydano w ciągu lat 3-ch rs. 220 k. 31, a zatém ogół wydatków przez 3 lata wynosił rs. 1452 k. 82, który odtrąciwszy od ogólnego dochodu, znajdziemy pozostałość w kassie rs. 2581 i na fundusz ruchomy rs. 2870 k. 36. (G. P.)

— HISTORJA KĘSA CHLEBA.—Pod tym tytułem księgarnia pp. Gebethnera i Wolffa w Warszawie ma wkrótce wydać ważne dla młodzieży dziełko w przekładzie z francuzkiego. Pomiędzy dziełami dla młodzieży, wychodzącemi w nader znacznéj liczbie we Francji, w ostatnich czasach, zwróciła na siebie szczególną uwagę praca p. Jana Macé, pod tytułem „Histoire d'une bouchée de pain," która w ciągu kilku miesięcy doczekała się drugiego wydania. Są to ważniejsze wiadomości z historji naturalnéj, opowiedziane w sposób jasny, przystępny i zajmujący dla młodego wieku, tak, że dzieło to nie tylko może wzbogacić umysł młodzieży, ale i zachęcić ją do dalszych studjów w tym przedmiocie. U nas, gdzie tak mało jest dzieł naukowo-popularnych, żywo mogących zająć umysł dorastającego pokolenia, przyswojenie podobnéj książki nader było pożądaném. Wiedzeni tą myślą pp. G. Gebethner i R. Wolff zamierzyli wydać dziełko p. Macé, które też w krótce ukaże się w przekładzie polskim p. Aloizego Kuczyńskiego, pod tytułem: „Historja kęsa chleba; Listy do młodéj osoby o życiu człowieka i zwierząt." Można rokować, że dziełko to będzie miało u nas podobne powodzenie w przekładzie, jakie miało we Francji w oryginale.

— HANDEL ODESSKI. — Donoszą nam z Odessy pod dniem 1-m czerwca. W zeszłym tygodnia mieliśmy czas podwójnie życzliwy: deszcze na pola śpieszone i pyszne ożywienie na rynku; umów zawarto wielką liczbą, zwłaszcza o polską pszenicę ozimą wyższych gatunków. Następnie jednak, w skutek niepomyślnych wiadomości z Anglji i Francji o zupełnéj ciszy na rynkach tamecznych i nawet spadnięcie cen niektórych gatunków zboża, przyszło znowu powrócić do leniwego bezbarwnego krzątania się. Ceny wprawdzie ostatniemi dniami niespadły, ale umowy rzadko dochodzą i zawziętych targów niesłychać, a to znak nieciekawy. Fizjonomja pól zasianych na całéj przestrzeni skąd zboże się ściąga do Odessy, rokuje obfity urodzaj; jednakże siemię lniane chętnie zamawiają na listopad. Łój jest poszukiwany i przeciwnie wełna, pomimo że czas strzyży zwykle obudza wielkie zajęcie się tym artykułem, zupełnie jest zaniedbaną. Donoszą nam, że wełna tegoroczna ma bardzo piękne przymioty co do długości i składu, lecz że w większéj części jest mocno zanieczyszczoną. Pszenicy ozimé kupiono 26,400 czetw. po 8 rub., po 8 rub. 10 k. do 8 rub. 75 k.; girki 2800 cz. po 7 r. $12\frac{1}{2}$ k. i po 8 r. 10 do 8 r. 65 k.; kukuruzy 1890 po 4 r. 55 do 65 k. Zamówiono na jesień siemienia lnianego czystego 7000 cz. po 11 r. 75 k. do 12 rub., oraz 8000 pudów łoju po 3 rub. 90 k. i po 4 rub. do 4 rub. 5 kop., stosownie do wysokości zadatku.

ROZMAITOŚCI.

— W „Monitorze" czytamy: Wystawa psów, w ogrodzie towarzystwa aklimatyzacji zwierząt, wielkie miała powodzenie. Wczoraj tłum, przybyły nacieszyć się tym nowym widokiem, z trudnością mieścił się w ogrodzie. Mówią, że liczba zwiedzających wynosiła do 30,000 osób. Psy zalokowane w odosobnionych oddziałach, urządzonych pod przykryciem, leżą na składanych łóżkach, tak, iż publiczność może wygodnie obejrzeć je ze wszech stron. Psy umieszczone kategorycznie, dzielą się na 32 gatunki. W ogóle było ich na wystawie 800 sztuk. Uwagę zwiedzających zwracają szczególnie psy należące do księcia Napoleona. Najlepsze okazy psów rasy francuzkiéj należą do hrabiego Lecoute de Cantelin, wice-hrabiego Checqueelin, wice-hrabiego La Rochefoucauld, hrabiego Osmondu, pana Carajonla-Tour i t. d. Wystawa ta dała poznać publiczności najrzadsze przymioty psów, należących do tak zwanéj francuzkiéj rasy, a szczególnie do rodzaju gończych. Niepodobna wyobrazić sobie piękniejszych myśliwskich psów nad te, jakie wystawiali panowie Carajonla-Tour i Rublon." Wystawa trwała do 10 *maja*.

— W „Gońcu Stanów Zjednoczonych" czytamy co następuje: Cesarz japoński, dowiedziawszy się o wojnie w Stanach Zjednoczonych i że prezydent uważa się za głównodowodzącego wszystkiemi morskiemi i lądowemi siłami, przysłał mu w darze całkowitą zbroję z blachy. Składa się ona z hełmu szerokiego jak parasolik, z wierzchu którego wdzięcznie spadają na plecy szerokie jedwabne wstęgi. Złote kwiaty przetykane tu i ówdzie filigranowém srebrem tworzą szyszak, nie mało się przyczyniający do wykazania w przyjaźném świetle wzrostu wojownika, dla którego przeznaczony. Naramienniki składają się z miedzianego drótu delikatnéj roboty. Pancerz również miedziany, ozdobiony świetną emalją, po któréj przebiegają srebrne i złote arabeski. Wreszcie, krótka kolczuga przykrywa nabiodrniki, z wyobrażeniem smoków, które swojemi ziejącemi głowami spadają na kolana.

— Pewien lekarz p. X. przechadzał się wieczorem na wyśpie St. Germain w Paryżu. W tém postrzega prędko przechodzącą młodą, prześliczną kobiétę. Rysy jéj twarzy, i kroki przyśpieszone zdradzały smutek. Szła nad Sekwanę. Lekarz pobiegł za nią. Już, już rzucała się do rzeki, kiedy ją lekarz zatrzymał. Długo wypytywać się musiał o przyczynę rozpaczy—nareszcie wyznała, że nieszczęśliwe pożycie z mężem zmusza ją do tego. W końcu dodała, że mąż chce ją nawet otruć. „To bardzo ważna sprawa—rzekł lekarz— to należy do sądu kryminalnego. W każdym razie separacja jest konieczną. Przedewszystkiem trzeba udowodnić to przed komisarzem policji. Jeżeli pani pozwolisz, będę jéj towarzyszył do magistratury, sprawy te są tak zawsze nieprzyjemne dla kobiét."—„Nieskończenie będę panu za to wdzięczną"— odpowiedziała.— Kiedy przybyli na miejsce, młoda kobiéta prosiła o chwilę rozmowy z komisarzem. Będąc sam na sam, wypowiedziała mu wszystkie skargi swoje.— „I dziś, mówiła daléj—mąż mój stara się znowu mnie zgubić. Sądząc, że nic nie wiém o występkach jego, przyjechał tu ze mną. Jest tu w przyległym pokoju. Proszę go się rozpytać. Sądzę, że nie będzie mógł się wyprzeć." Wypowiedziała to ze wzruszeniem, ale często dla braku wyrazów zastanawiała się. Komisarz wziął na stronę p. X. i najdelikatniéj wypowiedział mu oskarżenia żony. Lekarz jakiś czas stał nieruchomy, potém się rozśmiał, urzędnik zdziwił się i obraził. Lekarz więc wytłómaczył mu, że nie zna téj kobiéty, że nie jest żonatym, i że ją dziś piérwszy raz widzi. Wykryto, że osoba ta była niezamężną, że dostała pomięszania w skutek zerwanego małżeństwa. Z początku niezwracano uwagi na pomieszanie umysłu, ale po tym wypadku rodzina oddała ją do domu zdrowia i pod opiekę doktora, którego tak w pole wywiodła.

— Wojna w Stanach Zjednoczonych wcale nie przerywa zabaw w New-Yorku, a huk dział nie przytłumia dźwięków muzyki. Gott-

schalk w jednym dniu dał trzy koncerta. W przeciągu 14 miesięcy, dał on 78 koncertów w New-Yorku, a 27 w Bostonie.

— Fotograf Werner w Londynie odkrył, że rysy zabójcy odbijają się na ocznéj tkance ofiary. Z tkanki téj można przenieść obraz zabójcy za pomocą preparatów chemicznych na papier, tak jak z każdego przedmiotu, trzeba tylko zrobić to we 24 godzin po śmierci. Wynalazca tego nowego sposobu wynajdywania przestępców robił doświadczenia na zarzniętych cielętach, i przekonał się, że na ich oczach najwyraźniéj odbiła się podłoga szlachtuza. Werner zdjął z tego fotografję.

— „New-York-Times" pisze, że do New-Yorku przybywa z Europy zadziwiająca liczba przesiedlających się. Przed miesiącem w jednym tygodniu przybywało ich do tysiąca codziennie. W tym roku przesiedliło się 40,000, t. j. trzy razy więcéj niż w roku przeszłym. W tym roku najwięcéj przybywa z Irlandji. Nie mało też jest z Niemiec. Ściąga ich tu potrzebowanie znaczne robotników, oraz dobra płaca.

— Czytamy w „Revue Britannique," że jeden z tegoczesnych badaczów Peru, doktor Reid odkrył niespodziewanie w pustyni Atakama dziwny cmentarz. Na niedojrzanéj okiem równinie siedziało w półkole 600 trupów, w postawie głębokiéj zadumy. Trupy te doskonale są przechowane, a jednak kilka już wieków upłynęło od ich śmierci. Przed każdym z nich stoi miska z masłem i naczynie do przyrządzenia obiadu. Niespodziewane to zjawisko tłómaczy się wpływem powietrza na ciało martwe. Powietrze czyste mające w sobie dużo soli, najwięcéj temu pomaga; ostry suchy wiatr balsamuje ciała i dla tego mieszkańcy Peru nie grzebią, ale na powierzchni ziemi zostawują umarłych.

— Grecki jenerał Ipsylanty niedawno przybył do Ameryki i ofiarował usługi swoje tamecznemu rządowi. Poseł Stanów Zjednoczonych w Londynie p. Adamson dał mu list rekomendacyjny do prezydenta.

— Podajemy tu list Wiktora Hugo do Lamartina. Maluje on nam dobrze serce i delikatne uczucia tego jenjalnego poety. „Drogi Lamartinie! Spotkało ciebie wielkie nieszczęście. Czuję potrzebę zbliżenia się sercem do twego serca. Wysoce ceniłem osobę, którą kochałeś. Twój wielki rozum, sięga daléj horyzontu; widzisz jasno przyszłe życie. Czyż tobie mam mówić: ufaj! Należysz do rzędu ludzi, którzy wiedzą i czekają.—Jak dawniéj tak i teraz ona jest twoją przyjaciółką, a choć niewidzialna zawsze jest jednak przy tobie. Straciłeś kobiétę, ale nie duszę. Drogi przyjacielu, żyjmy z umarłemi! Wiktor Hugo."

— Wspomnieliśmy już o wykopaliskach w Rzymie. Obecnie podajemy dalsze szczegóły. Prywatne towarzystwo rozkopało ruiny, jakoby willi Cezarów, którą kazała zbudować Liwja. Położenie tego miejsca cudowne, miejscowość najpiękniejsza w całéj Kampanji rzymskiéj. Z początku odkryto kilka mozaikowych posadzek, które były prawie na powierzchni ziemi. Potém wykopano dużo rur z lanego żelaza z wyrytem imieniem Tyberjusz Cezar. Daléj kilka popiersi: jedno z nich wyobraża Septima Sewera; drugie— kobiétę która sądząc z zaczesania włosów należy do tejże epoki. Trzecie popiersie przedstawia młodego człowieka, który musi być członkiem familji cesarskiéj. Odkryto wiele pokojów pomalowanych jaskrawo—i innych drobnych rzeczy, a między innemi posąg Augusta w wieku około lat 40, ręka prawa i niższa część nóg odbita, ale kawałki te są w całości i łatwo je skleić. Żelazne obręcze spajające nogę i rękę dowodzą, że posąg raz już był potłuczony. Głowa odpadła od tułowu, ale tak doskonale przechowała się, że nie jest zupełnie uszkodzoną, a nawet, jak to najczęściéj bywa, koniec nosa nie odbity. August ubrany w tunikę, na któréj ślady malowidła pozostały. W lewem ręku musiało być metalowe berło. Jest to arcydzieło sztuki owego wieku.

— W piątek dnia 17 maja (29) o godzinie 7 zdarzył się okropny wypadek na brightońskiéj kolei żelaznéj. Extra-pociąg wiózł z Brightonu oprócz zwykłych podróżnych dwie kompanje grenadjerów gwardji. Wracali oni z Eastburne, gdzie strzelali do celu. Tylko co wyjechali z strathamkomońskiéj stacji, gdy w tém wagony wyskoczyły z relsów i kocioł pękł. Wstrząśnienie było okropne i kilka wagonów starło się na miazgę. Na miejscu zabiło się dwóch żołnierzy i kobiéta. U kilku podróżnych oderwało ręce i nogi—wielu rannych. Tender rozbity ale nikt z urzędników kolei nie ucierpiał. Maszynista i węglarz bez nadziei. Potem umarł trzeci żołnierz, a wielu amputowano ręce i nogi.

— Ażebysmy mogli dokładnie pojąć jak wielkie straty w bieżącém stuleciu poniosła Europa przez zniszczenie ludności w wojnach, podajemy tu liczbę zabitych. Od roku 1800 do 1815 roku zabito 320 tysięcy ludzi.

KURSA GIEŁDOWE.

PETERSBURG, 11 (23) czerwca.

Sześcioprocentowe ross. srebr.	109, 109½ %.
Pięcioprocentowe 1-éj pożyczki.	„
„ 2-éj „	„
„ 3-éj „	96½.
„ 4-éj „	96½.
„ 5-éj „	94½, ¼.
„ 6-éj „	100, 100¼.
„ 7-éj „	94, 94¼.
Czteroprocentowe 1-éj, 2-éj, 3-éj i 4-éj poż.	86½.
„ 5-éj poż.	85½.
Pięcioproc. bilety banku państwa.	98¾, 99.
Akcje Głownego Tow. kolei żelaz.	110½, 111.
Obligacje 4½ proc. tegoż. Tow.	84½, 85.
Akcje ryzko-dynab. kolei żelaz.	93¾, 94½.
Weksle (na 3 mies.): na Londyn	36⅞, 37¹/₁₆ p.
— — na Amsterdam	180⅝, 182 c.
— — na Hamburg	32²⁹/₃₂, 33³/₁₆ sz. b.
— — na Paryż	386½, 387½ c.

WARSZAWA, 23 (11) czerwca.

Listy zastawne oprócz kuponu	14 r.	95	k.
Obligi skarbowe — —	85—	9	—
Akcje Główn. Tow. kolei żel.	„ —	„	—
Akcje spółki żeglugi parowéj	„ —	„	—
Obligacje tejże spółki	„ —	„	—
Akcje drogi żel. warszawsko-bydgoskiéj	87—	„	—
— — warszawsko-wiedeńskiéj	75—	„	—
Weksle: na Berlin (2 mies.) za 100 tal.	96—	„	—
— na Hamburg (2 m.) za 300 m. b.	145—	50	—
— na Paryż (2 mies.) za 300 fr.	77—	40	—
— na Wiedeń (2 mies.) za 150 złr.	86—	10	—
— na Londyn (2 mies.) za 1 fst.	6—	47	—
— na Petersburg (1 m.) za 100 r.	99—	50	—
— na Moskwę (1 mies.) za 100 r.	99—	„	—

RYGA, 12 (24) czerwca.

Pięcioproc. 5-éj pożycz.	94¼ %.
Pięcioproc. bilety banku państwa	98¾.
Weksle na Londyn	37⅛ p.
— na Amsterdam	182½ c.
— na Hamburg.	33⅛ sz. b.
— na Paryż.	389, 390 c

ODESSA, 9 (21) czerwca.

Weksle: na Londyn za 1 fs.	6,43, 6,46 k.
— na Paryż za 1 r.	387½ c.
— na Marsylję za 1 r.	390, 389 c.
— na Genuę za 1 r.	390 c.
— ua Liwurno za 1 r.	„ c.

BERLIN, 22 (10) czerwca.

Rossyjskie 5-procentowe 5-éj poż.	90 %.
— — 6-éj poż.	96.
Polskie obligacje skarbowe oprócz kup.	80⅝.
— listy zastawne	92¼.
— bilety bankowe.	93.
Weksle: na Petersburg (3 tyg.) za 100 rub.	102½ tal.
— na Warszawę (krótki term.) za 90 r.	92¾ tal.

HAMBURG, 22 (10) czerwca.

Rossyjskie 5-proc. 5-éj pożyczki.	84¾ %.
— — 6-éj pożyczki	91⅜ %.
— — 7-éj pożyczki	87¾ %.
Weksle na Petersburg (3 mies.) za 1 r.	32 sz. b.

AMSTERDAM, 22 (10) czerwca.

Rossyjskie pięcioproc. 5-éj pożyczki.	84⅝ %.
— — 6-éj p.	90¼.
Weksle na Petersburg (3 mies.) za 1 r.	173½ c.

LONDYN, 22 (10) czerwca.

3-procentowe ang. konsolidy.	92 %.
Rossyjskie 5-proc. 2-éj poż.	94.
— — 7-éj poż.	92¾.
Weksle na Petersburg (3 mies.)	36¼.

PARYŻ 25 (10) czerwca.

Renta 3-proc. (bez kuponu)	68, 40 c.
Akcje kredytu ruchomego.	1215.
Akcje Główn. Tow. kol. żel.	435.
Weksle na Petersburg za 1 r.	379 c.

OGŁOSZENIA.

Прибывшіе въ Вильно съ 12 по 14 іюня 1863 г.

ГОСТИННИЦА НИШКОВСКІЙ. Камергеръ Двора ЕГО ИМПЕРАТОРСКАГО ВЕЛИЧЕСТВА князь Четвертынскій, отст. шт.-ротм. кн. Юр. Четвертынскій, пом. Кублицкій съ семейст., служащ. при жел. дор. Жанъ-Маріи, директ. Свен. гимн. стат. сов. Белли, пом. Орвидова.

ГОСТИННИЦА ЕВРОПА. Управ. Пал. госуд. имущ. стат. сов. Аксеновъ, чинов. минис. Васильевъ, чин. Хильковскій, тит. сов. Минъ, колл. секр. Севелевъ, чин. Военковъ, чин. по жел. дор.: Виндъ, Андрей фонъ-Штрикъ и Робертъ фонъ Штрикъ, ротм. Атаповъ, офицеръ Симсоновъ, купцы: Отто Келлертъ и Глушковъ.

ГОСТИННИЦА ПОЗНАНСКІЙ. Пом.: Фридрихъ Нейманъ и Мих. Милевичъ, маіоры; Заіончковскій и Шлыковъ, колл. секр. Осипъ Бернатовичъ, ротм. Ильдефонсъ Кукель, Покутиловъ.

Przyjechali do Wilna od 12 do 14 czerwca 1863 r.

HOTEL NISZKOWSKI. Szambelan Dworu JEGO CESARSKIEJ MOŚCI książe Czetwertyński, dym. szt.-rotm. ks. Jerzy Czetwertyński, ob. Kublicki, urz. kolei żelaznéj Żan-Mari, dyrektor Święcian. gimn. Belli, ob. Orwidowa.

HOTEL EUROPEJSKI. Zarząd. izb skarb. radca st. Akzenow, urzęd. przy min. Wasiljew, urzęd. Chilkowski, radca hon. Min, regestr. kol. Sewełow, urzęd. Woenkow, urzęd. kolei żelazn. Wind, Andrzej von-Sztrik i Robert Sztrik, rotm. Atapow, oficer Simsonow, kupcy: Kellert i Głuszkow.

HOTEL POZNAŃSKI. Obyw.: Fryderyk Nejman i Michał Milewicz, majorowie: Zajączkowski i Szłykow, sekr. koll. Józef Bernatowicz, rotm. Ildefons Kukiel, Pokutiłow.

CENY TARGOWE W WILNIE od 11 do 14 czerwca.

Żyta beczka rs. 11 40 k., pszenicy—rs. 20, jęczmienia—rs. 9, gryki—rs. 9, grochu—rs. 11, owsa—rs. 5, kartofli—rs. 5 k. 30, siana pud kop. 35, słomy—kop. 13.

Дозволено Ценсурою. 14 Іюня 1863 г. Вильно.

W Drukarni A. H. Kirkora.

ПРИБАВЛЕНІЕ
къ № 65 Виленскаго Вѣстника.
15 Іюня 1863 г.

ВИЛЬНО.

Исключенный изъ службы Капитанъ Генеральнаго Штаба-Сигизмундъ Сѣраковскій, по произведенному надъ нимъ по полевому Уголовному Уложенію военному суду, оказался виновнымъ въ Государственной измѣнѣ и переходѣ къ мятежникамъ, съ принятіемъ начальствованія надъ вооруженными мятежническими шайками, которыя подъ его предводительствомъ неоднократно дѣйствовали противъ войскъ и мѣстныхъ властей, при чемъ, по его распоряженію, были разграблены сельскія управленія, мірскія суммы и повѣшены нѣсколько должностныхъ лицъ земской полиціи. За означенныя преступленія Сѣраковскій, согласно утвержденному приговору суда, подвергнутъ смертной казни—повѣшеніемъ, 15-го числа сего Іюня, въ 10-ть часовъ утра, въ Вильнѣ, на торговой площади.

DODATEK
do N. 65 Kurjera Wileńskiego.
dnia 15 czerwca 1863 r.

WILNO.

Wykreślony ze służby kapitan jeneralnego sztabu Zygmunt Sierakowski, w skutek odbytego nad nim podług doraźnych praw kryminalnych sądu wojennego, uznany winnym zdrady stanu i przejścia do powstańców, z przyjęciem dowództwa nad uzbrojonemi buntowniczemi bandami, które pod jego przewodnictwem działały przeciwko wojsk i miejscowych władz, nad to, z jego rosporządzenia, były zrabowane włościańskie zarządy i summy oraz powieszono kilku urzędników policji ziemskiéj. Za takowe przestępstwa Sierakowski, zgodnie z zatwierdzonym wyrokiem sądu, uległ karze śmierci przez powieszenie, d. 15 czerwca, o godzinie 10 z rana w Wilnie, na placu targowym.

Дозволено Цензурою 15 іюня 1863 г. Вильно.
Въ Типографіи А. К. Киркора.